

+ Rejtő Mária

sz.: Szeged, 1911. aug. 22.

+ : Bpest, 1995. júl. 17.

*Typhozóvírus: Hüga Zsuzsa és családja (Mária néni ker. tá-
nyai) Beetha, Tjina és Lilla*

Zsolt 103,1-4.10-18

2Kor 4,5

Hálát adni gyülekeztünk ide, e koporsó mellé. A gyász fájdalmával, de mégis megvigasztalt szomorúsággal /1Ts 4/... Hálát adunk egy életért, amely az Ur Jézus Krisztust hirdette. Nem önmagát, nem emberi tudást, tehetséget, kiválóságot, nem is emberi kegyességet, egyháziasságot, mondjuk pl. „evangélikus öntudatot”... - hanem Jézus Krisztust, mint URAT! Nem is egyszerűen „Jézust”, hanem az Ur Jézust: aki egyteljesül az Atyával, véren váltott meg, Jóság Uram... Sok-sok emlékekkel állunk itt, gondolom, mindnyájan, arra vonatkozóan, ahogyan az Ur Jézus jelenlétét, Lelkének munkáját ismerhettük föl és tapasztalhatuk meg Mária néni életében és szolgálatán keresztül. A felolvasott alapige az utolsó, amit szájából hallhattam... Sok mindenre már nem reagált, - de ezt az igét együtt mondta... „A szív teljességéből szól a száj”: Jézus Krisztus benne munkálkodó ereje által lehetett ez így.

Isten már 8 éves korában fölkelte szívében a menny felé vágyódást. Ő maga ezt írta erről: „Gyermekkoromtól kb. 14 éven át 22 éves koromig próbáltam a törvény alapján, becsületesen, tisztán élni, de a szívem mélyében mindig újra felbukkantak a rossz gondolatok, indulatok, a büszkeség és szeretetlenség.” 22 éves korában hozta el számára az Ur az életre és örökkévalóságra szóló döntés idejét: „Az Ur Jézus vonzott, de még nem tudtam dönteni mellette. Utam fölfelé ívelt, pályadíjnyertes, a doktorátusra készen, kitűnő bölcsészdiplomával a német követségre készültem.” De ekkor olvasta Rosenberg írását... - s egyszerre világosan látta, kicsoda Hitler: Nem ment a német követségre, s veszni hagyta a kínáló karrier lehetőségét. Oda fordult az Ur Jézushoz. Urunk pedig úgy vette kézbe, hogy egy nagyon-nagyon súlyos betegség, a szívbeltartógyulladás kényszerítő csendjében szembesítette Mária nénit a szív mélyén ágaskodó bűn szörnyiségével, de azzal is: „Isten ítélete szent Fián az én ítéletem is volt.” És rendelt mellé olyan embereket, akik hirdették neki az Ur Jézus Krisztust, „Isten hatalmas szeretetét, amivel feloldozni és megigazítani kész” És „lehullt a teher az álarc-
cal együtt”...

Innentől kezdődött az, amit Mária néni életében mi úgy láthattunk, hogy arról Pál apostol vallomása juthat csak eszünkbe: Fil 3,7-10...

Tanárnóként dolgozott, de az Urnak szolgált. A bölcsészdiploma mellé megszerelte a közgazdaságit is, - és vállalta, hogy Rozsnyóra menjen tanítani. Amikor az új csehszlovák hatalom kiutasítja őket Rozsnyóról 1945-ben, Túróczy Zoltán Nyúregyházán ad neki munkát az ev. gimnáziumban: ott tanít az államosításig. 1948-ban pedig megírja a lemondását tanári állásáról Ortutay kultuszminiszternek, mert Jézus Krisztus evangéliumával akar szolgálni. Így kerül az evangélizáció munkájának sodrába. Túróczy püspök ösztönzésére pedig a lelkészvizsgát is vállalja.

Amikor 1952-53-ban szétszórják az evangélizáció munkásait, Mária néni rövid időre Dezséry püspök mellett kap beosztást a Deák-téren. De nagyon hamar kiderül, hogy a pártállami nyomásnak behódoló püspök és az Ur szolgálóleánya más úton járnak... Sárszentlőrinc megy Mária néni kántornak ekkor, és megtalálja a lehetőségeket, hogyan szolgáljon ekkor is az Urnak. A 60-as évek elején költözik ápolásra szoruló édesanyjával Budapestre...

A 60-as években ^{második felében (édesanyja + '65)} lesz azután egyre kiterjedtebb a szolgálata. Az Ur arra indítja, hogy megkeresse és gondozza a hívők kicsiny „szigeteit”, és fölkaroljon elesett embereket /Ézs 51,5/... Rengeteg könyvet fordított le... Az 1980-as években újra kap hivatalosan is szolgálatokat az evangélikus egyházban, az Ev. Lelki Segély iszákosmentő missziójában /magam is ott ismerhettem meg/ Evangélizációk és csendeshetek szolgálataiban hirdetheti sok helyen /ev., ref. gyülekezetek, különböző hívő közösségek/ Jézus Krisztust, mint Urát. Mindezek között, a szinte fáradhatatlannak látszó szolgálatkészség mélyén szívében ez van: „Istennek sokkal fontosabb, hogy mennyire vagyok Vele közösségben, mint hogy mit csináljak, szolgáljak... Minden vesztet, csak a Vele való közösség nem!” „Engedjem Őt cselekedni, ne ártsam bele magam ügyködésemmel... Megkötözött emberen én nem tudok segíteni, csak az Ur Jézus győzelme!” Mária néni koporsója mellett az Ur Jézus Krisztus munkájára emlékezzünk, és Őrá figyeljünk: arra az Urra, aki véren váltott meg..., akinek szolgálni boldog szabadság..., s akinek visszajövetelét az övéi üdvösségükre várják... Így vegyük szívünkre azt, amit Ph. J. Spener 320 éve leírt, s Mária néni for-

dításában olvashatunk magyarul: „Gondoljuk meg, hogy egykor nem azt fogják kérdezni, milyen tanultak voltunk és ebből mit adtunk át a világnak, mennyire voltunk az emberek kegyeiben és mennyire maradtunk meg benne, sem hogy mennyi megbecsülésben részesültünk és milyen nagy nevet hagytunk magunk után a világban, gyűjtöttünk-e kincseket földi javakból /és ezáltal átkot vontunk magunkra/, hanem azt, milyen hűségesen és együgyű szívvel törekedtünk Isten országát építeni, mind tiszta és istenfélő tanítással, mind pedig méltó példával a világ megvetése közepette, megtagadva önmagunkat, felvéve a keresztet, követve Megváltónkat, keresvén hallgatóink épülését komolyan, mennyi buzgósággal álltunk ellene a tévtanoknak és istentelenségeknek az életben, mennyi állhatatossággal és örömmel viseltük el a nyilvánvalóan istentelen világ és a hamis atyafiak üldözését és gyötrését és magasztaltuk-e a mi Istenünket az ilyen szenvedések között.”

Az Ur Jézus Krisztus ezt mondta tanítványainak mennybemenetele előtt: „Lesztek nékem tanúim, amikor a Szentlélek eljő reátok” /ApGsel. 1/. A tanúinak az a feladata, hogy valljon, bizonyosságot tegyen az igazságról, amelyhez személyes köze van. Az Ur szolgálatából kihagyhatatlanok a személyes vonatkozások: magunkról s előttünk járt testvéreinkről, így Mária néniről is szükséges szólni, mint az Ur szolgáiról s ilymódon emberek szolgáiról, Jézusért. De „nem magunkat - s nem is Rejtő Máriát - prédikáljuk, hanem az Ur Jézus Krisztust”...

Ámen

Szeged, 1995. aug. 2.

Adami László
ev. if.

Hálaadó megemlékezés
+ Rejtő Mária /1911-1995/ testvérünkről
Bpest, Deák-téri ev. templom
1995. aug. 12.

„Hány hívő érte el az égi célt...”

Ef 2, 8-10

Hálaadó megemlékezésre gyülekeztünk itt egybe ma, többféle evangéliumi közösségből - de a Krisztus egy testének tagjaként, ^{mindazok} akik benne élünk...

Nem azért vagyunk együtt, hogy egy kedves halottunk érdemeit méltassuk, - hanem hogy élő reménységgel magasztaljuk Isten dicsőséges kegyelmét. Hálát adunk egy életért, amely az Ur Jézus Krisztust hirdette /2Kor 4,5!/. ..., azt az Urat, akiben „megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek”.

Ezzel a kegyelmével kereste meg Isten Mária nénit is, hogy megmentett, üdvösségre eljegyzett tulajdonává, szolgálatban égő életű gyermekévé tegye: az Ur Jézus Krisztusban való hit által. ...

„Eljött hozzánk az üdvösség, ^{mely kegyelemből...}”
/Temetési igehirdetés 2. lap/ Bizonyára ismerte és énekelte az idézett éneket gyermekkorától fogva... De a tanult hit-tantól arra, hogy tényleg „nem cseleked-

tekből”, hanem „kegyelemből hit által” csak a Szentlélek tud elvezetni.

Akiket kegyelme által elhívott, azoknak pedig kegyelme bizonyosságát is adja az Ur! Ezt a bizonyosságot, - amellyel nem magamban, hanem az Urban vagyok biztos - csodálatos erővel hirdeti ez az ige egyébként: „kegyelemből vagytok megmentettek” Benne van ebben a célbaérés bizonyossága is: 1 Thessz 5,24; Fil 1,6. Ezért énekelhetünk úgy előrement testvéreinkről, akik valóban az Urban haltak meg: „Hány hívő érte el az égi célt...”

A kegyelem bizonyosságával megajándékozott élet ugyanakkor céltudatos élet a jelenben: Istennek drága terve van velem, bárcsak alkalmas edénye lehetnék szent szeretetének... A hívő ember számára ez lesz izgalmassá, - s nem az, hogy mi lesz velem! „Nem cselekedetekből” vagyok megmentett, de „cselekedetekre”, „jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk”.

~~/Temetési igehirdetés 3-4. lap/~~
Néhány személyes emlékem az Ev. Lelki Segélyben végzett szolgálata köréből...
„Az igaznak emlékezete áldott” /Péld 10,7/ mert a megigazító Istent hirdeti, áldásul nekünk. Ezért vagyunk ma itt együtt: Zsid 13,7-8.

Adami László